

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14.

Den 15de April 1896.

45de Aargang.

Tale af Ældste Charles W. Pentrose,

holdt i Salt Lake City den 26. Maj 1895.

Jeg er netop bleven opfordret til at tale til denne Forsamling i Eftermiddag, og I ville let indse, at jeg ikke har noget specielt Emne at tale om efter en saa pludselig Anmodning. Jeg haaber ikke desmindre, at jeg ved Herrens Aand maa blive ledet til at tale om saadanne Ting, som kunne være nyttige at omtale og fordelagtige at overveje. Hvad dette vil blive, kan jeg endnu ikke sige. Det forventes, at Kirkens Ældster altid ere rede — rede til at gaa og komme, til at tjene i hellige Ting og til at tale, naar de blive opfordrede dertil. For at kunne udfylde disse Betingelser, er det nødvendigt, at vi skulle være godt underviste, at vi skulle være estertænkfulde Mænd, besidde Løselyst og være underdanige Tjenere, villige til at udføre de Befalinger, som Gud gav os i Kirkens Begyndelse. Herren befalede sine Tjenere, at de skulde berige deres Sind med nyttig Kundskab, at de bestandig skulde samle Forraad af Livets Ord, søge Visdom fra de bedste Bøger, søge Kundskab

ved Lærdom, ved Granskning og ved Tro, saa at de kunde være rede i Tide saa vel som i Utide og tilfulde være beredte, naar eller hvor som helst de bleve opfordrede til at udføre Pligter, der henhørte til deres Embede og Kaldelse. Kirkens Ældster have tillige modtaget den Formaning, at de ikke forud skulle forberede sig paa, hvad de skulle tale, men at det Nødvendige skal meddeles dem i samme Stund ved den Helligaand; dersom de ikke modtage Aanden, skulle de ikke tale, og derpaa kunne I hende, om en Mand taler ved Guds Aand eller ikke. Dersom han besidder Guds Aand, vil han opbygge; thi Herrens Aand er Lys og Sandhed, og Lys og Sandhed er, hvad Folket behøver i denne Generation.

Det er guddommeligt at frembringe Lys og Sandhed, og dette er et værdigt Arbejde for Herrens Tjenere. Mærke og Vildfarelser ere nedent fra. Alt, hvad der er sandt, skjønt og godt, kommer fra Gud, Lysets Fader, „hos hvem der ikke er Forandring eller

Stygge af Dristigtelse". Saaledes lærte de gamle Apostle. Derfor, naar en Mand taler ved Herrens Nands Vejledning, vil han opbygge og frembringe Lys og Rundskaab. Deraf følger dog ikke, at Alt, hvad en Herrens Tjener taler under Guds Nands Indskydelse, skal være nyt. Sandheden er gammel, evig, som Evigheden selv; den eksisterede, før Verdens Grundvold blev lagt, og har hverken Begyndelse eller Ende. Sandheden er ikke skabt; den er kun fremsat og udviklet; det Samme gjælder om Ljset; det er evigt. Saavel Sandheden som dens Modjætning, Bildfarelse, har altid eksisteret. Folk, som erklære sig for at være skeptiske i deres Anskuelser, have somme Tider spurgt mig, hvorfor Gud skabte Bildfarelser, hvorfor han tillod noget som helst Onde at eksistere, hvorfor han skabte Djevelen, og hvorfor han tillod Sygdom og Smerte at eksistere. Jeg tror, at Godt og Ondt ere lige i Tilværelse, og at hver af dem kendes ved sin Modjætning, at foruden Modjætning kunde ingen af dem tilbørlig paaskjønnes. Derjom Mørket ikke eksisterede, hvem kunde da fatte Ljsets Skjønheder? Derjom Bildfarelse ikke eksisterede, hvem kunde da forstaa, hvad Sandhed var? Derjom der ikke fandtes nogen Modjætning til det, som vi kalde Ondt, hvorledes kunde vi da opfatte eller nyde det, som er godt og behageligt?

Vi befinde os i en Verden, hvor Modjætninger stride mod hinanden. Vi ere vekselvis i Solstin og i Stygge. Somme Tider have vi Glæde, Fornøjelse og Befruemmelighed, tilandre Tider Uro, Smerte i Legemet og Engstelse i Sindet. Disse Ting ere nødvendige for vor Erfaring og Uddannelse. Jeg tvivler ikke om, at der findes Verdener, hvorfra Bildfarelse, Mørke, Sorg, Smerte og Død ere fjernede; men jeg tror tillige, at

Verdener, som ere bragte til et jaadant Stadium i Fuldkommenhed, have gennemgaaet en lignende Erfaring som den, vor Jord og dens Indbyggere nu gennemgaa. Jeg tror, at Herrens Beje udgjøre en evig Omgang, at der er Ting, som ikke kunne forandres eller omklistes, Ting, som ikke ere skabte, men som altid vare og altid ville blive. Jeg tror, at Sandhed vil overvinde Bildfarelse, Ljset fortrænge Mørket, Glæden overvinde og fordrive Sorgen, og at Liv, evigt Liv vil bejse og overvinde Døden. Derfor er denne Verden en Forberedelsesverden, en Provestand, en Plads, hvor Modjætninger findes, for at de, som bo paa Jorden, kunne blive bragte i Forbindelse med dem til deres Gavn; thi vi ere Alle Sønner og Døtre af den store Gud, og disse Erfaringer ere nødvendige for os, paa det at vi kunne hæve os over det Onde, vælge og paaskjønne det Gode og nyde dets Frugter.

„Herren har gjort, at al Menneskens Slægt, bor paa den ganske Jordens Kredts af et Blod, og har bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig.“ Saaledes lærte Paulus, og jeg tror, det er fornødt lige saa vel som bibelsk. Gud har foranstaltet det saaledes, at alle Nationer, som have levet paa Jorden fra Begyndelsen indtil vore Dage, have beboet visse Dele af Jorden, og han har bestemt dem forordnede Tider og sat visse Grændser for deres Bolig, bestemt Tiden, naar de skulde fremkomme paa Jorden, og hvor de skulde fødes; de Vilkaar, som have eksisteret eller nu eksistere, ere frembragte ved hans Visdom, som kender alle Ting, og som saa dem fra Begyndelsen. Han har ikke skabt eller tilbejbragt, hvad vi kalde Under; men de Ting, som vi benævne saaledes, ere Resultatet af Menneskets

Handlinger i Modstrid til de evige Love.

Gud gav i Begyndelsen en Befaling til vore første Forældre, og de overtraadte den. Herren vidste forud, at de vilde gjøre det; men hans Kundskab derom gjorde ham ikke ansvarlig for Handlingen. Den fri Vilje blev givet til Mennesket i Edens Have. Gud fremstillede Liv og Død, Livets Træ og Dødens Træ, Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, som bar Dødens Sæd, for vore Forældre og forbød dem at nyde af dets Frugt; men efter at have givet dem den Formaning overlod han til dem at gjøre, som de behagede. De kunde efter deres eget Onske nyde af den forbudne Frugt eller lade den urørt. Den onde Magt gjennem Satan og denne gjennem Slangen tilraadede, paavirkede og overtalte dem til at nyde af Træets Frugt; men derfor havde Satan dog ikke Magt til at tvinge dem. Eftersom Gud ikke havde udøvet sin Magt til at forhindre eller afholde dem fra at nyde af Frugten, kunde Satan heller ikke tvinge dem til at gjøre det. Hvad enten I tage dette figurligt eller bogstaveligt, gjør ingen Forskjel for mig. Her er Mennesket i Edens Have. Naar jeg siger Mennesket, mener jeg Mand og Kvinde, fordi Manden er ikke fuldkommen uden Kvinden; Begge jordres for at gjøre Mennesket fuldstændigt. Gud skabte Mennesket i sit Billede, Mand og Kvinde skabte han dem, satte dem i Edens Have, fremstillede Livets Træ og Dødens Træ for dem, saaledes at de selv kunde vælge, gav dem en Befaling og overlod til dem at handle efter deres fri Vilje — de vare fri i Vilje og fri i Handling. Derjom de ønskede at nyde af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, kunde de gjøre det, og derjom de ønskede at afholde sig derfra, som de vare befalede,

kunde de gjøre det. Herren tvang dem ikke til Afholdelse, og Djævelen kunde ikke tvinge dem til at nyde af Frugten. Eva spiste deraf og overtalte derpaa Adam til at spise, og han gjorde saa. Hvad blev Resultatet? De høstede Følgerne af deres Handling. De indførte Dødens Sæd i deres egne Legemer, og den nedarvedes til deres Slægt indtil den jensefte Generation.

Dette er bleven kaldt den oprindelige Synd. Det blev et Billede paa Alt, hvad der fulgte efter. Gud har tilladt, at Ondt og Godt blev fremstillet for alle Menneskeslægtens Familier, Stammer og Racer. Nogle ere fødte i en Del af Verden under visse Vilkaar, og Andre ere fødte i en anden Del af Verden under andre Vilkaar; men disse Ting findes for Alle; Sandhed og Bilsfarelse, Lys og Mørke, Godt og Ondt ere blevene fremstillede for Alle. De kunne vælge efter Behag, og det har fra Begyndelsen været Brug for Adams Søner og Døtre at vælge det Onde i høj Grad og at forkaste det Gode. Dette er Slægtens Historie; men Lys, Mørke, Sandhed og Bilsfarelse har været her, og Menneskene kunne vælge for sig selv. Jeg ved, at formedelst vore Forsædres Handlinger mange Generationer tilbage ere vi komne i Besiddelse af en vis Tilbøjelighed, en vis Tendens, som har stor Virkning paa os. Vi bære i høj Grad Følgerne af vore Forsædres Handlinger i vore Legemer; men uagtet den Indflydelse, der omgiver os, og Tendensen, som leder til Bilsfarelse, Mørke og Ondt, have vi fri Vilje og frit Valg.

Jeg ved, at hos Nogle er Viljen for svag og Tilbøjeligheden for stærk. Dette giver sig tilkjende ved Begjærligheden efter berusende Drikke. Jeg føler undertiden megen Medynk med Personer, som ere henfaldne til denne

Bane, og som ikke synes at have Viljekraft til at overvinde den. De have maaste arvet Tilbøjeligheden fra deres Fædre, Fader eller Moder; thi Modrene ere i høj Grad ansvarlige for de efterfølgende Generationers Tilbøjeligheder. Jeg føler somme Tider Trang til at beklage dem, der besidde en saadan Bane, som have en indre brændende Tørst efter berusende Drikke, og som tilsyneladende ikke have Viljekraft til at overvinde den. De ville ligesom vi engang blive kaldte til Regnskab for de Gjerninger, som ere udførte i Rjødet. De ville faa en retfærdig Dom; de ville blive dømt i Overensstemmelse med deres Omstændigheder. De ville ikke blive dømt som Mænd, der besidde en stærk Viljekraft, som imod bedre Vidende og bedre Evner nedværdigede sig til det, som er Ondt. Gud vil dømme alle Mennesker efter deres individuelle Forhold, Omstændigheder, Stilling og Omgivelse, som det hedder i vore Dage. Jeg henviser ikke til dette som Verdens største Onde. Der gives andre Uhyter og Begjærligheder, der lede til det Onde, lige saa vel som Begjærligheden efter stærke Drikke; vi se kun Virkningerne mere tydeligt af den end af visse andre Ting med Hang til det Onde. Vi se en beruset Mand rave paa Gaden, og vi føle kun Haan for ham. Vi se Følgerne af hans Foretagender, de ere meget aabenbare; vi foragte dem og have ikke et godt Ord om en saadan Mand; men det er muligt, at han ikke er saa strafværdig som visse andre Personer, der maaste synes meget bedre i vore Dine. Han vil blive dømt efter de Forhold og Omstændigheder, hvorunder han blev født til sin Prøvestand. Der kan være Aarsager til, at han blev født under disse Omstændigheder, Aarsager, som vi ikke kjende. Herren

kjender alle Ting angaaende sine Børn her paa Jorden; og dette er Grunden, hvorfor Nogle fremkomme paa en Tid og Andre paa en anden, hvorfor Nogle ere fødte under visse Omstændigheder og Andre under andre Omstændigheder. Disse Anliggender ere ordnede ved hans Visdom, som kjender alle Ting, og som lagde Planen til alle Ting fra Begyndelsen; han omfatter og dommer alle Ting, og hans Dom er retfærdig; vi ville anerkjende dette, naar vi komme til at forstaa det. Vi befinde os i den Stilling, hvortil vi bleve fødte, omgivne af alle Slags Modsatninger. Disse Ting vare tilfigtede. Herren tillader en Mand at blive bestjænkert; men han nøder ham ikke til det. Han forhindrer ikke fra at stjæle; men han nøder ikke til det. Menneskene kunne sætte sig i en saadan Stilling, at de blive Satans Tjenere. Derjom I høje Eder og give efter, kunne I blive Tjenere for det onde Væsen eller for de Uhyter og Lidenskaber, som I have tilladt at vokse og formere sig i Eders Hjertes, indtil de herske over Eder. Herren forarsager ikke dette.

Nogle sige: Hvorfor blev det tilladt det Onde at eksistere? Jeg svarer: Ondt og Godt ere lige i Tilværelse; de eksistere samtidig. Gud skabte ikke det Onde; men det eksisterer lige som det Gode. „Der maa,“ siges der i Mormons Bog, „være en Modsatning til alle Ting“; men Herren omfatter og styrer alle disse Ting for at fuldbyrde sine store og herlige Hensigter. Han vil ikke forhindre sine Børn i at udøve deres fri Vilje. Hvorfor? Fordi deri ligger Spiren — skjult maaste — til den Kraft, som er udbillet, og som er fremblomstret i Giddommen. Enhver Evne, som den Almægtige udøver i Fuldkommenhedens Fylde, findes ti

Dels hos hans Børn, fordi han er deres Fader.

Den Erfaring, vi gennemgaa i denne lille Verden, hvori vi befinde os, er nødvendig, for at vi kunne udvikle disse Evner, og vi bleve som Guds Børn sendte til denne Jord i dette Ljemed; thi de kunde ikke udvikles uden denne Lestlighed. Hvorledes kunde en Person udøve Taalmodighedens Egenkab, uden at der var Noget at være taalmodig med? Hvorledes kunde vi udøve Overbærenhed, uden at der var Noget at bære over med? Hvorledes kunde vi udøve Gavnildhed og andre ædle Følelser og Egenskaber af vor højere aandelige Natur, uden at der var Noget til at fremkalde og udvikle dem? Hvorledes kunde vi blive godgjørende, uden at der var Noget at gøre Godt imod? Hvorledes kunde der blive Venlighed, Afholdenhed og Langmodighed, uden at der var Noget til at udvikle disse Egenskaber? Jeg siger Eder, at Smerte og Sorg, Mørke og Død og alle de Ting, der prøve os saa haardt i Livet, ere til vor eventuelle Lykke; de tjene til vor Uddannelse; vi kunne ikke blive fuldkomne uden dem. Disse store Egenskaber, som gjøre Manden mandig og Kvinden kvindelig, og som hæve os mod vor himmelske Faders Fuldkommenhed, kunde ikke udvikles, dersom det ikke var for Modstændningens Skyld. Der er Filosofi i dette — der er Nødvendighed i dette. Men en Gang vil den Jord, hvorpaa vi leve, som nu er belæsjet med Sorg, og som synker under Byrden af Synd, Urenhed og Fordærvelse — denne syndefulde Verden, hvis Indbyggere henrettede Forløseren, en af de ngudeligste Verdener, som Gud nogensinde skabte, saa fuld af Sorg, Smerte, Trængsel og Død — straaale smukt, herliggjort og ophøjet og blive skicket for vor himmelske Faders

Beboelse. Han vil bo blandt Menestene, astørre Taaren fra deres Øjne og opløste dem fra Dødens, Smertens og Mørkets Regioner. Døden vil forsvinde og ikke findes mere; de Retfærdige skulle vandre med Kristus i Lyset, blive ifklædt med himmelsk Herlighed, og Jorden selv vil udstraaale et herligt Lys. Den vil funkke i de forskjellige Farver, som Lyset indbefatter, bevæge sig i sin egen Baue og straaale ved sit eget Lys og ved sin egen Herlighed. Der vil blive en Forandring med denne Klode. Den gennemgaaer en Uddannelse, ligejom vi gjøre. Herren kjendte den Indskydelse, som Satau vilde udøve, og vidste, hvad der vilde ske; han tog Hensyn til disse Ting i sine Planer fra Begyndelsen; men disse ville ikke gjøre Indbrud paa Menneskets fri Handling.

Videre med Hensyn til den onde Magt. Gives der et saadant Væsen, som beuævnes Satau? Nogle tro ikke derpaa, og de betragte dem, der tro det, som overtroiske. Jeg tror ikke, der findes en bogstavelig Djævel med Horn og kløvede Fodder, som kaste Sjælene i et evigt Flammehav. Disse ere Myter; de have Intet at gjøre med Guds saliggjørende Plan. Men jeg tror, der er et Væsen, kaldet Satau, og jeg tror, at mange Personer ere hans Tjenere — Djævelens Engle, hvis dette Udtryk passer bedre. Jeg tror, Djævelen og hans Engle eksistere lige saa vel som Gud og hans Engle. Jeg tror, at det Gode er et evigt Princip og at det Onde er et evigt Princip. Efterjom der maa være et Væsen, der tilfulde forener det, som er godt, jaaledes maa der ogsaa være et Væsen, der i Personlighed forener det, som er ondt. Vi betragte vor himmelske Fader som den Personlighed, der forener det Gode — et Udtryk af Lysets, Magtens og Her-

lighedens Fylde, Herredomme og de evige Principer, som give Lykjalighed og Glæde, som bevirke Tilvækst og Fremadskriden, medens Evighedens Tidsaldrer passere forbi. Paa den anden Side ere de onde Principer i denne Verden forenede i det Væsen, som vi kalde Lucifer, Satan, Modstanderen, Fjenden, Morkets Fyrste — lige meget hvilket Navn I anvende. Han regjerer i hans Sfære, fostrer Bildfarelse og beforder Smerte. Dødens Magt bor i ham; han ødelægger, Gud opretholder. Guds Kraft organiserer, frembringer, udvikler. Mørke, Ødelæggelse og Sorg kommer af Uorden. Satan nedbryder, Gud opbygger. Det er Guds Vært at opbygge, fuldkomme, skabe — ikke af Intet; der findes ikke nogen saadan Skabelse, kjøndt nogle Theologer lære det. Af Intet kommer Intet; det har

der aldrig gjort, og det vil der aldrig. Alle Ting ere dannede af de evige Elementer. Disse ere ikke skabte eller frembragte, ikke heller kunne de blive; de have altid eksisteret, de ville vedblive, og ud af dem ere alle Ting dannede. Gud frembringer stedse Lys, Liv, Skjønhed, Herlighed, Renhed, Fryd og Glæde. Det modsatte Væsen, Satan, ødelægger, bringer Mørke, Kval og Ondt. Der er derfor en Person, der repræsenterer det, som vi kalde Ondt; han har sine Tjenere og Engle, og han har længe været denne Verdens Herfer. Han har regjeret her formedelt Menneftenes Ulydighed mod guddommelige Love. Menneftet overtraadte Guds Love i Begyndelsen og underkastede sig den onde Magt. Paa den Maade erholdt Satan sit Krav og Herredomme. (Fortsættelse.)

Tyrkiet og Tyrkerne.

(Fortsat fra Side 207.)

Folket tænkte, at det kunde udføres ved Tro alene, og en stor Skare ubevæbnede Mænd, Kvinder og Børn under Gremittens Ledelse paabegyndte Rejsen til Asien for at udfri Jerusalem og den hellige Grav. Et stort Antal af disse omkom af Hunger og Kulde paa Vejen, og de Øvrige bleve ødelagte af Tyrkerne. Europæerne saa, at dette kunde aldrig gaa an, og de organiserede Korsstog af bevæbnede Tropper, regulære Armeer. Engelske, franske, tyske og andre Nationaliteter sluttede sig til disse. Tyrkerne fægtede yderst rasende, thi de vare altid brave, og det vestasiatiske Klima understøttede dem; men de kunde ikke modstaa de europæiske staalklædte Kolonner. De mødte Mænd ligejaa brave, som de selv vare, og bedre bevæbnede. De Slagterier, der

vare forbundne med disse Krige, ere næsten utrolige. Tusen af Parterne udbiste synderlig Skaansel, og et Antal af 50,000 Mænd faldt undertiden i et enkelt Slag. Tyrkerne bleve gradvis drevne tilbage, og til stor Glæde for hele Kristendommen gjenvandt Korsfarerne Jerusalem. De indtog Bys med Storm og nedjablede Tyrkerne, Mænd, Kvinder og Børn uden Skaansel. De berette selv, at Blodet flød en Fod højt i Gaderne. En kristelig Regjering blev indstiftet i Jerusalem, og den vedvarede omtrent 150 Aar. Men Korstogene tabte deres Begejstring med Tiden, og da Tropperne vendte tilbage til Europa, begyndte Muhamedanerne at gjenvinde deres tabte Terrain. Men Seldschuk-Tyrkernes Dage vare talte. De havde lidt jaa forfærdelige Nederlag

ved Korstogene, at deres Race var udmattet og begyndte at forsvinde. Det hntes da, som om Kristendommen var befriet fra de muhamedanske Anfald; men pludselig fremstod en ny Race af Tyrker, nemlig de osmanke Tyrker, saaledes kaldte efter Osman, deres første store Overhoved eller Sultan. Disse ere vor Tids Tyrker, en beslægtet Race af Seldschuk-Tyrkerne i de tidlige Dage. De havde været en lille fordunklet Stamme mellem Bjergene, og Ingen skjænkede dem videre Opmærksomhed; men under Osman hævede de sig hurtigt. Osman blev efterfulgt af en lang Række af store Sultaner, krigerste Konger, som personlig ledte deres Mænd i Kampen og deltog i alle deres Gjenvordigheder og Farer.

De osmanke Tyrker bleve snart mere driftige og farlige, end de seldschukiske Tyrker nogensinde havde været. De indtoge ligeledes de seldschukiske Tyrkers Stilling som Ledere for den muhamedanske Religion. Osmanerne indtoge snart hele Vestasien og trængte i det fjortende Aarhundrede ind i Europa. De truede ikke alene Konstantinopel, som allerede da var en stor Stad, men tillige alt det Tilbageblevne af det byzantiske Kejserdømme.

Muhamed den Anden blev nu Sultan og Kejsler over Tyrkerne og beredte sig paa at indtage Konstantinopel. Den sidste byzantiske Kejsler, Constantin Palæologus, anraabte de europæiske Nationer om Hjælp; men hovedsagelig paa Grund af bitre religiøse Tvistigheder blev der ikke ydet ham nogen Assistance. Muhamed angreb Staden med 400,000 Mænd. Constantin havde kun 10,000 til 15,000 Mænd; men de kæmpede meget tappert, og han selv tilligemed næsten alle sine Mænd faldt under den sidste Storm. Men Tyrkerne

indtog Konstantinopel, og den har siden været deres Hovedstad.

Derefter overstrømmede Tyrkerne hele det jydøstlige Europa og satte Skrak endogjaa i Frankrig og England; thi nu vare de Verdens største militære Magt. De indtog Grækenland, Serbien, Rumilien, Bulgarien, store Dele af det, der nu udgjor det jydliche Rusland, og de besad Ungarn i 200 Aar. To Gange belejrede de endogjaa Wien, Østrigs Hovedstad; men det blev Højdepunktet i deres Magt. De bleve slaede tilbage begge Gange, og med det sidste Nederlag begyndte deres militære Magt at aftage. I de sidste to Hundrede Aar har det tyrkiske Kejserdømme stadig henskuldret. Tyrkerne ere ligesaa brave som nogensinde, men de forstaa ikke financier Styrrelse. En Nation i vore Dage maa forstaa at styre Pengesæsenet lige jaa vel som at kæmpe. Deres Kejserdømme er bleven bestaaret, og den ene Provinds efter den anden er gaaet tabt; kun Videt er levnet i Europa og Nordafrika, og selv i Asien formindskes stadigt deres Gebet.

Tyrkerne have altid været religiøse Fanatikere, og de ere det nu omtrent i lige jaa høj Grad som nogensinde. Det bør erindres, at den tyrkiske Sultan ogsaa er Hovedmanden i den muhamedanske Religion, det vil sige, han staaer i samme Forhold til Muhamedanerne, som Paven staaer i til Katolikerne. Dette forhøjer naturligtvis meget hans Indflydelse.

Det tyrkiske Kejserdømme er sikker paa at gaa til Grunde, og alle dets Lande, som en Gang vare kristelige, ville blive kristelige igjen. Men Nationer dø langsomt, og de europæiske Magters Misundelse kan maaske holde Sultanen paa Tronen i Konstantinopel længe endnu. — Boston Globe.

Den 15. April 1896.

En forkert Opfattelse.

Mange tro, at Bønnen er usødvendig, at Gud ikke hører eller besvarer Bønner, at han, hvis han har Kundskab om sine Børns Behov, afhjælper dette efter sit eget Skjøn uden noget Begjær fra deres Side. De paastaa, at det gjør Intet til Sagen, enten Menneskene bede til Gud eller ikke; de anse ham for at være Giveren af Alt og tro, at han vil skjænke dem, hvad de behøve, og at det gavner Intet at bede til ham. Denne Anskuelse er uden Tvivl hndet af Mange, som bekjende sig at være Kristne. Vi haabe imidlertid, at ingen Sidste-Dages Hellig nærer saadanne Anskuelser.

Den Mand eller den Kvinde, som ikke beder til Gud, bliver alligevel beskyttet af ham; de blive hver især forsynede med Føde og Klæder formedelst Guds Gavmildhed. „Han lader sin Sol opgaa over Onde og Gode og lader regne over Retfærdige og Uretfærdige“, endogjaa over dem, som bespottede ham og fornægtede hans Godhed, Barmhjertighed og Tilbærrelse. Disse erholde ligeledes gode Gaver af hans gavmilde Haand. Alt dette kan ikke formaa ham til at unddrage dem sin Omfarg. Formedelst denne Mildhed og Barmhjertighed uod Menneskenes Børn tro Mange, at der ikke findes nogen Gud, eller, hvis der findes nogen, medfører det ingen Fordelse at bede til ham. De ere tilbøjelige til at sige: Betragt dem, som bede til ham, og je, om de ere i bedre Omstændigheder end de, som ikke bede til ham; „det er forsængeligt at tjene Gud, og hvad Binding have vi af, at vi toge Vare paa, hvad han vilde have varetaget . . . nu prise vi de Hovmodige lykkelige; baade de, som øvede Ugudelighed, ere byggede, og de, som fristede Gud, slap fri.“ Hvad gavner det at bede, da det synes, som om Ingen drager Fordel deraf i mindste Maade? Paa denne Vis slutte Mange og antage, at denne Slutning er rigtig; men de forstaa ikke Herrens Tanker eller Hensigter. De forstaa ikke, at han ved sin Mildhed vil lede dem til det Bedre. De kjende heller ikke deres Tanker og Følelser, som tilbede ham. De have ingen Kundskab til at bedømme saadanne Ting.

Det er ikke Rigdom eller verdslig Lykke og Fremgang, der udgjør Bevijet paa, at et Menneske er hndet af Gud, lige saa lidt som Modgang og Fattigdom bevise, at det er ham mishageligt. Der gives Omstændigheder, hvori Modgang og Fattigdom ere meget større Betsignelser end Modgang og Rigdom, og hvori de virke mere gavnligt og ophøjende paa det menneskelige Sind. Den Person, som beder til Gud i Oprigtighed, vil modtage Betsignelser, der ville fylde hans Sjæl med uudsigelig Glæde og Lykjalighed.

Vi kunne lære af vor Frelser's Eksempel. Han var Guds Son, en af de tre Personer i Guddommen, og dog steg han ned til denne Jord. Det højest Bæsen af alle fornedrede sig under alle Ting; han blev jødt i en Stald og under de mest tarvelige Omstændigheder. Tænk, hvilken fornedrende Stilling at stige ned til! Kunde Herren give sine Børn større Bevis paa, at Fattigdom ikke er saa uedværdigende en Stilling, som i Almindelighed antages, end derved,

at han lod sin enbaarne Søn fødes under saadanne Forhold? Efter Menneskenes Raade at domme paa burde Messias være bleven født i Jordens prægtigste og kostbareste Palads og omgivet af al den Pragt og Herlighed, som det stod i Menneskets Magt at tilvejebringe; men jaaledes forholdt det sig ikke. Jordens Rigdomme knude ikke forsøge hans Magt og Højhed; ikke heller kunde Fattigdommen forringe den. Er ikke dette en Lektie, som Menneskene burde erindre?

Vi burde give Agt paa vor Frelser's Formaning. Han lærte sine Disciple at bede, og han bad selv. Derjom Noget, efter at have læst hans Levnetsløb, tror, at det ikke er nødvendigt at bede, tager han storligen fejl. Mange kunne maaste tænke, at det var unødvendigt for Jesus at bede; men det var ikke saa. Han begav sig ofte til ensomme Steder og tilbragte Natten i Bøn til sin himmelske Fader, hdmngede sig for ham og bad ham om Hjælp og Bistand. Bidste Faderen ikke, hvad han behøvede? Vissefælig gjorde han; lige saa vel kjendte han hans som alle sine Børns Behov; men dette gjorde ikke Jesu Donner overflødige. Det var hans Pligt at bede og øve Tro for at erholde Faderens Belsignelser.

Paa samme Raade forholder det sig med os. Skriften lærer os, at vi skulle bede uden Afslad. Naar vi ikke kunne bede i Ord, kunne vi bede i vore Hjærter om Guds Bistand og Vejledning. Vi burde altid bede Gud om at stænke os sin Helligaand, at den maa ledsage os og advare os mod Farer, og at vi stedse maatte føle, at hans Magt omgiver os.

Afsløsing.

Følgende Missionærer løses fra deres respektive Arbejdsmarker med Tilfaldelse til at rejse hjem den 23. April.

Ældsterne Erik Christensen og Lewis Madsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Præsident S. Peterjen og Ældste S. C. Sørensen løses fra at arbejde i Aalborg Konference.

Ældsterne Louis C. Larjen og W. J. Sørensen løses fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste B. Svendsen løses fra at arbejde i Göteborg Konference.

Ældste A. G. Söderberg løses fra at arbejde i Stockholms Konference.

Disse Brødre have udført en god Mission, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse og Herrens Belsignelse for deres Trofasthed.

Beskikkelse.

Ældste A. C. Jenien besikkes til at præsidere over Aalborg Konference.

Peter Sundwall,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Sukcessionen i Præsidentskabet over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Eldste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 206).

Josephiterne lægge megen Vægt paa følgende Paragraf i en af Aabenbaringerne:

„Sandelig siger jeg Eder, at I have annammet en Befaling til en Lov i min Kirke, formedelst ham, hvem jeg har bekliffet Eder til at annamme Befalinger og Aabenbaringer fra min Haand. Og dette skulle I vide med Visshed, at der er ingen Anden bekliffet Eder til at annamme Befalinger og Aabenbaringer, førend han bliver borttagen, dersom han bliver i mig.

Og jeg siger Eder, at ingen Anden skal blive bekliffet til denne Gave uden ved ham, thi dersom den bliver tagen fra ham, skal han ikke have Magt til andet end at bekliffe en Anden i sit Sted; og dette skal være Eder en Lov, at I ikke annamme Værdomme af Noget, der kommer frem for Eder som Aabenbaringer eller Befalinger, og dette giver jeg Eder, paa det I skulle ikke blive bedragne, at I kunne vide, at de ere ikke af mig. Thi, sandelig siger jeg Eder, at den, der er bekliffet af mig, skal komme ind ad Porten og vorde ordineret, som jeg har sagt Eder før, til at undervise om de Aabenbaringer, hvilke I have annammet og skulle annamme ved ham, hvem jeg har bekliffet.“ (Pagtens Bog 14, 1.)

Josephiterne paaftaa, at denne Aabenbaring bestemmer, at Profeten Josephs Efterfølger maatte bekliffes af ham. De ræsonnere paa følgende Maade:

Vi finde i en tidligere Befaling, given i Februar 1831, . . . disse på-

sende og belærende Udtryk, angaaende hvorledes og ved hvem Seeren Josephs Efterfølger skulde vælges og bekliffes. Der siges: „Men sandelig, sandelig siger jeg Eder, at ingen Anden skal blive bekliffet til denne Gave (at være Aabenbarer, Seer og Profet etc. for Kirken, at modtage „Befalinger og Aabenbaringer“ som Love for Kirken — Udg.) uden ved ham (Seeren Joseph)“; og derpaa tilføjes der, at selv dersom Herren skulde borttage denne „Gave“ fra Joseph, saa skal han ikke have Magt uden til at bekliffe en Anden i sit Sted, saa at i ethvert Tilfælde den, som skal være Eftermand i Embedet som Kirkens øverste præsiderende Seer, Profet og Aabenbarer (hvilket altid indbefatter Præsidentskabet over Kirken og dens Præstedomme), maa være udvalgt og bekliffet formedelst Forgængeren — Seeren Joseph. (The Saints' Herald, 39. Aarg. Side 358.)

Omstændighederne, under hvilke ovenanførte Aabenbaring blev given, ere følgende:

I Aaret 1831 ankom en Kvinde til Menigheden i Kirkland og gjorde stort Krav paa at kunne aabenbare Kirken Love og Befalinger, og nogle af de Hellige vare i stort Vildrede med Hensyn til, hvorledes de skulde betragte hende og hendes erklærede Aabenbaringer. For at tilfredsstille de Hellige angaaende denne Sag adspurgte Joseph Herren og modtog da den Aabenbaring, ud af hvilken den heromhandlede Del er tagen. (Joseph Smiths Levnetsløb,

Mill. Star, 14. Marg. S. 60, Tillæget.) Naar Aabenbaringen bliver læst med denne Forstaaelse, saa er dens Mening simpelthen denne: 1) Herren lader de Hellige vide, at han har bestikket Profeten Joseph Smith til at modtage Aabenbaringer, der skulde gjælde som Love og Befalinger for hans Kirke, og til ingen Anden uden ham, indtil han skulde blive borttaget fra Jorden, forudsat at han forblev tro imod Herren; 2) og i Tilfælde af, at Pro-

feten Joseph ikke skulde forblive trofast, skulde han alligevel have Magt til at ordinere en Anden til at indtage sin Plads; 3) den, som saaledes skulde indtage Profeten Joseph's Stilling, skulde komme ind ad Porten og blive ordineret, som Herren tidligere havde instrueret Kirken — det vil sige, han maa anerkjendes af Kirken og blive ordineret efter Anvisning af en General-Konference*.) (Fortjætted.)

Konferencemøde i Aalborg.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Peter Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, S. Petersen, Præsident over Aalborg Konference, S. C. Sørensen, C. P. Hansen, J. L. Nelsen, N. A. Nelsen, A. C. Fjeldsted, C. Johansen, A. C. Jensen, H. C. Christensen, J. C. Jensen, N. C. Sørensen, D. Andersen og H. S. Rasmussen, de to Sidstnævnte fra Aarhus Konference, flere Hellige og nogle Fremmede.

Mødet aabnedes Lørdagen den 4de April, Kl. 8 Eftermiddag, med at afsjunge Salmen Nr. 4, Bøn af Eldste H. C. Christensen. Derefter blev Salmen Nr. 34 afsungen.

Eldste N. A. Andersen blev udnævnt til Konferencens Skriver.

Præsident S. Petersen gjorde nogle Bemærkninger og bød de Tilstedeværende Velkommen.

Eldste A. C. Fjeldsted afgav Rapport om Hjørring Gren. Nogle undersøgte Evangeliet der og Udsigterne vare lovende.

Eldste A. C. Jensen afgav Rapport om Frederikshavns Gren. Tilstanden der var meget god.

Eldste J. L. Nelsen glædede sig ved at være en Evangeliets Budbærer og ved den venlige Modtagelse, som hans Familie havde tildelt ham.

Salmen Nr. 39 blev afsungen.

Eldste S. C. Sørensen afgav Rapport om Ribe og Omegn og Eldste C. Johansen om Frederikshavns Gren.

Salmen Nr. 41 blev afsungen; Taksigelse af Præsident S. Petersen.

Søndagen den 5te, Kl. 10 Formiddag.

Salmen Nr. 1 blev afsungen, Bøn af Eldste J. L. Nelsen, Salmen Nr. 173 blev dernæst afsungen.

*) Denne Aabenbaring lærer, at Ingen uden Joseph skulde være Kirkens Lovgiver, indtil han blev borttagen fra Jorden, forsaavidt som han forblev trofast o. s. v.; den blev givet i Februar 1831, men før den Tid havde Herren givet som Lov for Kirken, at „Ingen ordineres til noget Embede i denne Kirke, hvor der er en regulær organiseret Gren, uden dens Samtykke . . . Enhver Præsident af Høj-Præstedømmet (eller præsiderende Eldste) . . . ordineres under Vestsyrelse af et Højraad eller en almindelig Konference“. (Pagtens Bog 9, 16. 17). Præsidenten for Høj-Præstedømmet er ogsaa Præsident for Kirken, og derfor er denne Lov anvendelig paa Præsidenten lige saa meget som paa andre af Kirkens Embedsmænd — han maa være anerkjendt af Kirken; hvis han ikke er det, kan han ikke forvalte dette Embede.

Ældsterne N. C. Sørensen, C. P. Hansen og N. A. Nelsen talte om Evangeliets første Principer: Tro, Omvendelse og Daab, og bar Vidnesbyrd om deres guddommelige Oprindelse.

Præsident S. Peterjen oplæste følgende Rapport: Aalborg Konference har 3 Grene, 11 Missionærer fra Zion, 13 Ældster, 13 Præster, 11 Lærere, 6 Diaconer og 230 Medlemmer; 17 ere blevne tillagte Kirken ved Daab i det sidste Halvaar, 7 Børn velsignede, 1 død og 1 udelukket; 57 betale Tiende, 91 Medlemmer og 10 Fremmede abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“, 198 Møder vare afholdte, 1164 Skrifter uddelte, 15 Bøger folgte, 2031 Familier besøgte og 1622 evangeliske Samtaler afholdte. Konferencen var i en god, trivelig Forfatning.

En Sang af Koret.

Ældste D. Anderson talte om Jesu Besøg i Aandeverdener, medens hans Legeime laa i Graven, og hans Besøg blandt sine Disciple efter hans Opstandelse.

Salmen Nr. 201 blev derefter afjungen; Taksigelse af Ældste A. C. Fjeldsted.

Søndag Ejternmiddag Kl. 2,30.

Mødet aabnedes med Afhængelse af Salmen Nr. 266, Bøn af Ældste A. C. Jensen og Salmen Nr. 243. Derefter blev Nadveren uddelt og Salmen Nr. 260 afjungen.

Ældste H. S. Rasmussen talte om Lærdømmene paa Pintjedagen, som berettet i Ap. G. 2, 37. 38.

Sang af Koret.

Præsident Sundwall gjorde nogle indledende Bemærkninger, og derpaa foreslog Navnene paa Kirkens Autoriteter til Understøttelse i de Helliges Tro og Bønner. De lokale Autoriteter bleve foreslaede og vedtagne som følger:

A. C. Jensen, Præsident for Aalborg Konference i Stedet for S. Peterien, som løses med Tilladelse til at rejse til Zion; H. C. Christensen og C. P. Hansen som Medhjælpere til Præsidenten; N. C. Sørensen og J. C. Jensen til at arbejde i Ribe og Omegn; A. C. Fjeldsted, Forstander for Hjørring Gren, med J. L. Nelson som Medhjælper; C. Johansen, Forstander for Frederikshavns Gren med N. A. Nelsen som Medhjælper. Præsident Sundwall bar derefter Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i vore Dage.

Salmen Nr. 268 blev derpaa afjungen. Taksigelse af Præsident S. Peterjen.

Søndag Aften Kl. 7,30.

Mødet aabnedes med at afhjuge Salmen Nr. 86, Bøn af A. C. Fjeldsted og Salmen Nr. 249.

Ældste H. C. Christensen bar Vidnesbyrd om, at Evangeliet var evigt, at det blev borttaget fra Jorden; men er atter gjengivet.

Salmen Nr. 270 blev afjungen.

Præsident Jensen advarede de Hellige mod Uenighed og opvuntrede til Trofasthed.

Præsident Sundwall talte om Nødvendigheden af at være enige og henviste til Frelserens Ord: „Værer Et, thi dersom I ikke ere Et, ere I ikke mine“. Som Eksempel paa, hvad Evangeliet har indrettet, fremhævede han de Helliges Indjauling til Zion fra næsten alle Nationer paa Jorden, og at de der bleve forenede. Han sagde, at Evangeliets Bestaenhed vilde forene dem, som viste Udhighed mod dets Principer.

Ældste S. Peterjen gjorde nogle Slutningsbemærkninger.

Konferencen sluttedes derpaa til ubestemt Tid med Afhængelse af Salmen

Nr. 160 og Tattigelse af Præsident P. Sundwall.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, der var af megen

Interesse for det arbejdende Præstedømme.

N. N. Andersen,
Striber.

Betragtninger over Daniels Profeti.

Der hersker øjensynlig i vor Tid en almindelig Forventning om en eller anden Begivenhed, der vil skabe en Epoke i Verdenshistorien. Strømmen i Nutidens Historie synes at bebude en Klimaks i den nærliggende Fremtid. Det forventes ikke mindre af dem, som betragte Panoramaet fra et materialistisk eller rationelt Standpunkt, end af dem, som forsøge paa at læse Tidernes Tegne ved Lyset af Aabenbaringerne fra det Høje. Der er en mærkværdig Lighed mellem vor Tidsperiode og den Periode, som gik forud for Kristi Komme i Rjødet. Da, ligesom nu, følte det, at Verden var paa Dørtærskelen til en ny Uddeling; men de Skriftkloge og de, som indtog Regjeringens Sæde i Davids Stad, vare lige saa uvidende om Maaden, hvorpaa de forventede Begivenheder skulde indtræffe, som de kaldte Astro-nomer. Disse stolede hovedsagelig paa deres Videnskab, og medens de skjælnede Begivenhedernes Omrids, vare de i Mørke angaaende Enkelthederne. Den forventede Begivenhed kom, og pludselig aabnedes en ny Husholdning.

Den Generations Fejlgreb er klar. Den grundede sig ikke paa Forjæmelse med at læse Skriften; thi Loven og Profeterne bleve læste i de jødiske Synagoger hver Sabbath; heller ikke tvivlede Folket paa Profetierne. Med Undtagelse af Sadducæerne betragtede Folket de hellige Bøger med den største Højagtelse, og de vare heller ikke almindelig hyl-leriste i deres religiøse Andagt; men

ved at klynge sig til de Traditioner, der ikke vare grundede paa det Ord, som bliver evindelig, bleve de vildledte. Efter som Tiden gik hen, vare de ikke i Stand til at fatte eller forstaa Skriftens Fylde. De kunde kun fatte en Del af de profetiske Straaler, der oplyste deres Horisont. De betragtede den forventede Messias' kongelige Værdighed; de forstode, at han skulde blive en Sejrvinder, underkaste sig sine Fjender og regjere i Herlighed; men hans Fornedrelse, Videlse og Død over-jaa de, og den Kamp, som skulde fore-gaa i Aarhundreder fra den Tid, da han skulde komme som et Offerlam, indtil hans Ankomst som Herrens Herre og Kongernes Konge, var der ikke Rum for i deres Tanker. Det Sidste var ligesaa tydeligt forudsagt som det Første, men da de havde mistet Aabenbaringens Lyg, kunde de ikke forstaa Profetierne. Alligevel var det Faktum indpræget i deres Sind, at Messias' Era var ved at oprinde, og jaavidt vare de rigtige. Ligeledes er den nærværende Forventning om en hurtig og vigtig Forandring i Verdens Begivenheder fuldstændig begrundet, endskjøndt Aarjagerne til de forskellige Virkninger kunne være ligesaa skjulte og usforstaaelige for den nærværende Generation, som de vare for Slægten i Jesu og hans Efterfølgeres Dage; den forstod ikke, at disse vare den nye Ud-delings Fanebærere.

Hvorvidt det er nødvendigt for Guds

Born at sne fremad i Tiden ved Hjælp af Fornisten, Profetierne eller Aabenbaringerne er et interesjant Spørgsmaal. Nogle paaftaa, at alle Forjøg paa at gjennemtrænge Fremtidens Slør ere unyttige, medens Andre leve saa meget i apokalyptisk Taage, at de forglemme deres Hverdagspligter. Begge ere fejlagtige. Den nuværende Tids Pligter og Omstændigheder angaa mest den praktiske, troende Mand. For en Somand, som skal styre til en jærntliggende Ryst, ere Begivenhederne, som foregaa paa Rejsen Dag efter Dag, det, der beskæftiger hans Sind mere end noget andet. Disse vover han ikke at forglemme af Frygt for farlige Følger. Han maa stadig vogte paa Vind, Strøm og Kurs for at kunne sejle med Tryghed; men han maa ogsaa besidde nogen Kundskab om Fremtiden og den forestaaende Rejse; thi det vilde være umuligt for ham at beregne sin Kurs uden at have Kundskab om Rejsen, før han naar den forønskede Havn. Mennekket er omtrent i samme Stilling paa Livets Ocean. Hans første Betyrning maa være at udføre sine daglige Pligter og bestemme sin Kurs i Overensstemmelse med Rejsens Maal; men ved at gjøre dette maa han ligesom Somanden underjøre Kortet og derved erhverve sig Kundskab om, hvad Fremtiden eventuelt maatte bringe. Dette er Profetiens Djemed. En af de gamle Apostle siger:

„Og vi have det profetierte Ord mere stadfæstet, og I gjøre vel, naar I give Agt derpaa som paa et Lys, der skinner udi et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler, og Morgenstjernen oprinder i Eders Hjertes“.

En af de mest forunderlige Profetier fra de gamle Dage findes i Daniels sidste Kapitel. Den er mærkbarlig tydelig og fri for symboliske Udtryk.

Den er lig et Ildtog af himmelske Optegnelser, af Sandhedens Bog, som blev læst for Profeten af et himmelsk Sendebud. Den er en Slags forud skreven Historie, og den er saa tydelig, at mange Skeptikere benægte, at den blev skreven paa Daniels Tid. Den angaar hovedsagelig det gamle Pagtens Folk og udpeger dets Historie i de sidste Dage. Den blev forseglet indtil Tidens Ende med den Forjættelse, at dens Betydning skulde til Slutning blive fuldkommen klar. Den er ogsaa mærkbarlig derved, at den viser, hvorledes Begivenhederne i den uhyrlige Verden ere forbundne med Begivenhederne i den hyrlige.

Dette forunderlige Syn begynder med det persiske Riges Historie og udpeger Xerxes' navnkundige Felttog mod Grækenland. Dette omtales i det andet Vers af 11te Kapitel; i det tredje Vers beskrives det græske Kejserdømmes Opkomst og dets senere Deling i fire mindre Riger. Blandt disse ere det nordlige, Syrien, og det sydlige, Egypten, særlig bemærkede paa Grund af deres Indflydelse paa den jødiske Historie. Biskop Newton har med megen Omhu udpeget, hvor bogstaveligt disse Profetier bleve opfyldte i deres Enkeltheder. Seleucus Philopatens og Antiochus Epiphanes Historie ere særdeles tydelige.

I det 31te Vers forestilles Profeten de romerske Erobringer, som til sidst bejmittede Helligdommen. „borttog den stadige Tjeneste og opstillede den odelæggende Vedersthyggelighed“. Derpaa følge i det 32te og 33te Vers Henvisninger til Kristendommens Udbredelse, Forfølgelsen under den romerske Magt og Religionens Auerkjendelse af Kejser Constantin, hvilket Engelen meget påsænde i det 34te Vers betegner som en „liden Hjælp“, fordi Forfølgelsen opførte, endstjondt den blev ledjaget af

en ubeskrivelig Fordærvelse og Tabet af nogle af Guds bedste Gaver. Med det 39te Vers begynder en ny Æra. Rom er fremdeles Rom, dog ikke længere under hedensk, men under paveligt Herredømme.

Med det 40de Vers begynder et andet Drama, og to ny Personer indføres paa Skuepladsen som „Kongen af Sonden“ og „Kongen af Norden“, hvilke Benævnelser almindelig antages at betegne de muhamedanske Magter, som oversvømmede disse Regioner, først under Saracenerne og senere under Tyrkerne. Der kan knap være Tvivl angaaende den sidste, efter som Engelen udtrykkelig siger, at han skulde trænge ind i Landene og overskyll og oversfare dem, og han skal trænge sig ind i det herlige Land, og Mange skulle falde; men disse skulle undkomme fra hans Haand: EDOM, Moab og de Ypperste af Ammons Børn; og han skal udstrække sin Haand efter Landene, og Ægyptens Land skal ikke staa til Redning“. Dette svarer til det tyrkiske Rige og den tyrkiske Regjering, men til ingen anden.

I Betragtning af denne Kjendsgjerning ere Slutnings-scenerne af dette Drama særlig interessante. Engelen siger videre:

„Men Tidender fra Osten og fra Norden skulle forfærde ham, og han skal drage ud med stor Grumhed for at ødelægge Mange; og han skal opslaa sit Pragttelt mellem Habet og det herlige, hellige Bjærg; men naa sin Ende og Ingen skal hjælpe ham“. Dette tilhører, uden Tvivl endnu Fremtiden, men vil sikkerlig blive opfyldt i Herrens bestemte Tid.

Omstyrteisen af denne Magt skal i Følge det 12te Kapitel blive efterfulgt

af en særdeles Virksomhed for at friggjøre Pagtens Folk. „Og paa den Tid skal Michael, den store Fyrste, der staa som Bærn for dit Folks Børn, staa frem, og der skal være en Trængsels Tid, som aldrig har været, siden Folk blev til og indtil den Tid; og paa samme Tid skal Dit Folk undkomme, hver den, som findes skreven i Bogen“.

Da det himmelske Sendebud havde fuldbendt Væsnningen, oplødes Profetens Syn, og han skønnede, at der var andre Væsener fra den nyhnlige Verden tilstede, som øjenhnlig havde lyttet med megen Opmærksomhed til Oplesningen. En af disse spurgte om Tiden: „Hvor længe skal det vare med disse underfulde Ting?“ Det højtidelige Svar var: „Igjennem een Tid, Tider og en halv Tid, og naar det hellige Folks Magt fuldstændig er knust, skulle alle disse Ting fuldendes“. Den Formodning ligger ikke saa langt borte, at „een Tid, Tider og en halv Tid“ er ensbetydende med 1260 Dage eller Aar, i hvilke Kirken skulde forblive i Orkenen; thi set fra et højere Standpunkt ophører Regjeringen af Mørkets Magter med Kristi Kirkes Gjenoprettelse paa Jorden. Lige som Kristi første Komme var Signal til Jubel og Glæde blandt de himmelske Hærskarer, som ved den Begivenhed sang om „Fred paa Jorden“, jaaledes var uden Tvivl Grundlæggelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige en Forvisning om Guds Sønns endelige Sejr.

Det vilde være ufornuftigt nu at forsøge paa videre Beregninger af Tiderne; men disse almindelige Slutninger ere tilfulde forsvarelige ved de profetiske Udjaagn. — Deseret News.

Blandinger.

Livet uden Bønner. En moderne Skribent om kristelig Etik siger om Bønnen, „at hvadsomhelst Andet den end er — Pligt, Privilegium for aandelig Andagt — er den et nødvendigt Element for aandeligt Liv Naar den fuldstændig ophører, ophører det aandelige Liv. At leve uden Bønner er at leve uden Gud“ Disse ere uforenkelige Paaastande; men de kunne ikke benægtes. De stemme overens med Skriften og den mennefkelige Erfaring. Men hvilket skrækkeligt Vidnesbyrd bære de ikke mod dem, som afholde sig fra at bede til Gud; som gaa til Sengs uden Bøn og staa op og paabegynde deres bonneløse Dagværk; som aldrig drages af Glæde eller drives af Sorg til Naadens Trone; som leve fra Dag til Dag lig det umælende Dyr. — Christian Intelligencer.

„Bagateller.“ Hvor ilde berørt, hvor modløs kan ikke en Hustru blive, naar hun af bedste Evne har sørget for Alt og hendes Mand til Gjengæld siger: „Na, det er jo ikke Noget at tale om, det er jo kun Bagateller!“

Ja, naturligvis er det kun Bagateller, men Livet er jo sammensat af Bagateller, og ogsaa Hustruen taber lidt efter lidt Mod, Lyft og Taalmodighed, naar hun aldrig hører et anerkjendende Ord, der kan give hende Kraft til at tage fat paant. — Hus og Hjem.

Varmt Vand er en af de bedste Lindringer for trætte Dine. Efter længere Tids Læsning, Skrivning eller Sning, bad Djnene i Vand, saa varmt, som de kunne taale det. Dette vil storligen hvile og forfriske dem. — Mill. Star.

Dødsfald.

Anders Andersen, født i Sjelkestad, Kristianstads Len, Sverige, den 16. Juni 1820, annammede Evangeliet i Kjøbenhavn den 2. September 1882, emigrerede til Utah i 1887 og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Brigham City den 1. Januar 1896.

Indhold.

Tale af Ældste Charles W. Penrose	209	Sukcesſion	218
Tyrkiet og Tyrkerne	214	Konferencemøde i Aalborg	219
Red. Ann.		Betragtninger over Daniels Profeti	221
En forkert Opfattelse	216	Blandinger	224
Afløsning	217	Dødsfald	224
Bestikkelse	217		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterien).

1896.